

Reflexe AudioCafé

Poslechové večery v Huse na provázku jsem v tomto semestru absolvovala poprvé bez jakéhokoli povědomí o povaze kurzu, což, věřím, umocnilo mou výslednou zkušenost. Nevěděla jsem totiž, jak záživné bude poslouchat autorská díla společně s jejich tvůrci a bezprostředně poté nahlédnout do způsobu, jakým při tvorbě přemýšleli. Možnost sledovat myšlenkové pochody autorů hodnotím jako nejprínosnější část celého kurzu. Zajímavé byly i zcela odlišné přístupy k tvorbě či cesty, která k ní autory dovedla. Někdo postupoval na základě předešlé zkušenosti, přesto se do jisté míry řídil zejména pocity, přístup druhého autora byl zase převážně systematický. Nahlížení debatám mě tak přimělo přemýšlet, zda existuje nějaký postup, který by tvůrci zaručil výsledek, s nímž by byl spokojen. Zda si každé nové dílo nemusí svým způsobem probíjet svou vlastní cestu a překonat sadu svých vlastních překážek. Pro mě samotnou je taková úvaha povzbuzením, protože když si svými útrapami musí projít i zkušený autor, připadá mi tvůrčí proces i dokončení díla jako něco, čeho lze dosáhnout. Díla v tomto semestru byla navíc převážně autorskými prvotinami, což mě do uvažování o námětech na vlastní dílo jen popostrčilo.

Zaujal mě rovněž způsob, jakým autoři o dokončeném díle mluvili. Jan Komárek, autor Prvních lásek, se mi v debatě zdál velmi pravdivý, předkládal myšlenky předcházející jeho rozhodnutím, popisoval, co se v něm při tvorbě díla odehrávalo. Velmi mě inspiroval, když říkal, že si zvuky střádá již mnoho let, že když něco zajímavého slyší, nahraje si to. Inspirativní byly rovněž úpravy, které s nahrávkami provádí. Komárkovy První lásky byly prvním intenzivnějším skupinovým poslechem, který jsem zažila a tato zkušenost se do mě vtiskla možná nejvýrazněji. Debata v druhém poslechovému týdnu s Vladimírem Marečkem ve mně naopak zanechala smíšené pocity. Téma jeho dokumentu se mě úzce dotýká a na jeho vzhled jsem se těšila. Zarazil mě ovšem svou cyničností, o které jsem místy nevěděla, zda není předstíraná a která mi možná zabránila, abych byla schopná nahlédnout o něco hlouběji.

Téma prvotin pak nemohlo být příhodnější. Trávila jsem svůj první semestr v novém městě, nové škole, a mnoho oblastí se v mém životě tou dobou obrátilo naruby. Prvotiny tak pro mě byly jakýmsi ujištěním, že nejistota, kterou prožívám, není něčím nenormálním, že ji prožívají v různých oblastech tak trochu všichni a je pro náš rozvoj zřejmě potřebná.